

ג'סיקה לאנג זכתה בפרס שחקנית' המישנה, בעיקר משום שבלונדית אחרת לא זכתה בפרס הראשי בשנה שעברה בלונדית ולא טיפשה

שוחרי הקולנוע המסורים נדהמו — הלא אהובת הקצין הצרפתי היה מיבצע וירטור אוזי מאין כמותו מבחינה מיקצועית עבור שחקנית; היה עליה להתמודד עם דמות סכיזופרנית מתקופות שונות, ומריל סטריפ היתה פשוט מזהירה.

כל אחד ידע שהיא אכן תקבל אוסקר השנה כפיצוי על השנה שעברה (אף כי אין להטיל ספק בכישרונה וביכולתה המיקצועית המעמיקה). ואף שג'סיקה לאנג הצטיינה בסרט, כשם שדאסטין הופמן הצטיין בסרט זה, כבר היה ברור שאת לאנג אפשר לפצות בפרסי המישנה, ואילו דאסטין — שקיבל אוסקר לא מוזמן (על קרמר נגד קרמר) — יכול לוותר למען בן קינגסלי, שלפי שאיפותיה הגראנדיוזיות של האקדמיה, מן הראוי שיגרוף השנה

ני עקרונות מאפיינים את הקולנוע האמריקאי: עיקרון הבלונדית המטור מטמט, שממנו סבלה מרילין מונרו המנור חת, שרק אחרי מותה גילו כי מאחורי ההופעה הזוהרת הסתתר כישרון קומי אדיר לצד אישיות ומוח אינדוידואלי; ועיקרון הניתומים — האמריקאים אמנם מיקצועיים להפליא, אבל שעה שהם מעניינים פרסים הם הופכים לאינפנטילים, לרחמנים ולשבויים בפסיכולוגיה בגרוש.

כך העניקו בשעתו פרס לליז טיילור (כי סבלה ממחלה נוראה, ולא על אחד מסרטיה הטובים ביותר). כך כיבדו בשנה שעברה את הזקנים האמיצים הנרי פונדה שנטה למות, ואת קתרין הפבורן שהיתה טובה כמו תמיד (בהאגם המוזהב) — אך היא הרי ידעה גם סרטים טובים מזה.

באמנות רבה, מתגוררת עם פושע הנמצא בתהליך צינון במקום הדומה ל"לוסט" (סטודיו ענק) חשוך למחצה, שם עוסק החבר — שמשומימה עונה לשם גורודיש (השחקן ריצ'ארד בורנינגר) — במדיטציה בחברת מישחקי שבץ'נא ומכשירי הקל-טההגברה מן המשוכללים ביותר.

אפילו בסצינות הסחיסה ההדדית בינו ובין מפקח המישטרה שסרח, קיימת תפי אורה מדימה של מיבנה ענקי מודרני, המזכיר שלד לתחנת-רכבת או בניין ללא קירות, אך עם עמודייתווך מתכתיים.

המתח נשען על רדיפה מקבילה אחרי

פרדריק אנדראי וטוי אן לו לשעבר זונה

לאנג ב"הדוור מצלצל פעמיים"

את הפרס, מיבצע ענקים הוא בסופו של דבר תלוש של הוליווד.

המרחק ביותר בדמיתה של לאנג הוא הניגוד בין הופעתה הסנסציונית, שכאילו אינה דורשת ממנה לעשות דבר על הבד, כי אם להיות יפה ולשתוק, ובין האיטליאניזציה והנוכחות הקולנועית המריתקת שהיא מפגינה. היא התגלתה בקינג קונג (גירסה מס' 2), שם שפעה מתיקות ונשמה, המשיכה באיך לנצח את יוקר המחיייה, שם הפגינה יכולת קומית, אחרי כך בגירסה מחודשת של הדוור מצלצל פעמיים, כשהיא מגלמת את השטן בדמות האשה, על רעבונה תאוותיה וכוח ההרס שלה, שהוא תוצאה של יצרים שאין להם רסן.

ג'סיקה שבויה בירי של קינגקונג תגליתו של דה לורנטיס

בטוטטי של סידני פולאק (ראה העולם הזה 2380) היא מגלמת שחקנית צעירה המופיעה בקביעות בסידרת טלוויזיה. גם כאן היא מגלמת ניגודים — אשה עצמאית בעלת תינוק מחוץ לנישואין, שאינה נרתעת מרומן עם האישה הלא נכון, ומצד אחר מפתחת ידידות כנה עם דאסטין הופמן, המחופש כפארטנרית בסידרה ה"טלוויזיונית", אך עם לל החופש שיש בצורת המחשבה שלה, היא נרתעת ונבהלת, כשהיא חוששת כי ידידתה אינה ידרי דה בתוסילב כי אם לסבית.

לאנג, עד לא מוזמן שותפתו לחיים של מיכאל בארשינקוב ואם בתם המשותפת, נולדה במיניסוטה ולמדה אמנות, אך פרשה בחוסר-סיפוק אחרי שני סמסטרים.

ג'סיקה לאנג בתפקיד ג'ולי ניקולס (עם דאסטין הופמן ב"טוטטי") אוסקר המישנה ל-82

היא עברה את אמריקה לאורכה ולרוחבה ונחתה בלהקת ריקוד מודרני בניו-יורק. סקרנותה לכל הקשור בתיאטרון ג'סיקה הובילה אותה לפאריס, ללמוד אצל אטיין דקרי.

אבל בשטח המימיקה, שבו הוא מתמר חת, לא מצאה פרנסה מספקת, וחזרה לניו-יורק ב-1974. "מישחק נראה בעיני כהתי קדמות טיבעית", אמרה ומימנה את לימודי הדראמה שלה בדוגמנות.

היא למדה באולפן השחקנים תחת שר-ביטיהם של המפורסמים במורים, עד שדינו דהילורנטיס בחר בה לחידוש קינג קונג.

משם צעדה לעבר הצלחתה הבאה: ל-כל הג'ו הזה של בוב פוסה, מכאן ואילך נסללה הדרך שהובילה לאוסקר-המישנה, ולמראה הסרט טוטטי שיוקרן בקרוב ב-ישראל, אפשר יהיה להיווכח מדוע.

נשיקה לטוי אן לו היום גנבת

ז'ול, את הקאסטה של דיווה חומדים צמד של מפיקי תקליטים בשיטת הגאנסטריום (הלא הן ההקלטות הפיראטיות), והם מאייים עם חייה, לעניין נזרקה קאסטה נוספת, ובה הווידוי היחיד של יצאנית ש-חוסלה, עם שמות כל האחראים להידרדרותה. הקאסטה האחת היא הנצחה של מאמץ ליצור משהו מושלם — קול נקי, טהור, בהקלטה בתולית — הקאסטה האחרת היא תיאור תהליך של הרס — קול שבור, צרוד, המגלה שחיתות נוראה.

הוא מצליח להפחיע בשימוש באבזרי-סופ ובהדקת קולאזים מרתקים ממיסגור רים מקוריים של צילומי הסרט, אולי הרמו הגדול ביותר לכך, שכאילו אמר הבימאי לקהלו כבר בתחילה: אל תתחוסו לתעלומה, הביטו מה אני מסוגל לעשות באמנות הנפלאה הזאת של שילוב בין צבע, צליל ותנועות-מצלמה — באה בדי מות כותרת בעיתון, המורידה את רמת התעלומה לרמת עיתוני-הערב השעורריי-תיים, דוגמת פארי סוואר — "מי גנב את שמלתה של דיווה?"

בישרון והתמודדה, מה היה אימר למשל רנה מאגריט, לוא לחשו באזנו ש-הוא עומד להשפיע השפעה מכרעת על הקולנוע של שנות השמונים? ועוד הדי נטויה, כי לא רק בנקס שואב ממנו השראה, כי אם גם אלן רוב-גרייה (בסירי-

מתוך אמונה שההתמדה גם היא מודד להצלחה. ואומנם, משהחלו הכל תהיים מה מס' תתר מאחורי הדיווה המסרבת למות, הוחי לט להחיותה שנית, ביציאה רבת רושם. ה-פעם היתה התוצאה הצלחה מהממת, פלוס ארבעה פרסי סזאר ("אוסקר הצרפתי"), והצלחתה בארצות-הברית.

לפני כשנתיים בפסטיבל קאן, וכל המיקר-צוענים לא התייחסו אליו ברצינות. היה זה על רקע הידרדרותו המוחלטת של ה-קולנוע הצרפתי והפיתו למהומה אסטתית על מחשבות רבות וריקות.

אחרי כן הוצא הסרט לאקרנים בפאריס, והיווה כישלון מוחלט. רק בית-קולנוע אחד המשיך להציגו בעקשנות וללא לאות,

טו האסירה היפה, שהוצג לא מוזמן בסיני מטקים בתוך שורת סרטי ארגוס). מה עוד שבסרט זה משתלבים דימיון, מצביירות חריגים ופתיתי הומור מקוריים, היוצרים אווירה סרקאסטית למד, כשהם מאיר חדים בעין המצלמה.

ולסיום — גם ההיסטוריה של סרט זה חורגת מן הרגיל. תחילה הראו אותו